

Sygn. I C 169/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 czerwca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Słupsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Małgorzata Banaś
Protokolant:	st. sekr. sądowy Elżbieta Drozd

po rozpoznaniu w dniu 24 czerwca 2015 r. w Słupsku

na rozprawie

sprawy z powództwa T. K.

przeciwko Towarzystwu (...) w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) w W. na rzecz powódki T. K. kwotę 57.089,72 zł

(słownie: pięćdziesiąt siedem tysięcy osiemdziesiąt dziewięć złotych i

72/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 30.08.2013r do dnia zapłaty;

2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

3. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) w W. na rzecz powódki T. K. kwotę 2.604,24 zł

(słownie: dwa tysiące sześćset cztery złote i 24/100) tytułem częściowego zwrotu kosztów procesu;

4. nie obciąża powódki T. K. kosztami sądowymi ponad te uiszczone;

5. nakazuje ściągnąć od pozwanego Towarzystwa (...) w W. na rzecz Skarbu Państwa- sądu Okręgowego w (...) kwotę 4.186,03 zł (słownie: cztery tysiące sto osiemdziesiąt sześć złotych i 03/100) tytułem zwrotu kosztów i wydatków sądowych od uiszczenia których powódka była zwolniona

Sygn. akt IC 169/14

UZASADNIENIE

Powódka T. K. w pozwie wniesionym w dniu 31 marca 2014r. do Sądu Okręgowego w (...) wniosła o zasądzenie od pozwanego Towarzystwa (...) w W. na swoją rzecz kwoty 78.300 zł tytułem odszkodowania za szkodę spowodowaną gwałtownym zjawiskiem meteorologicznym, na którą składały się 1) koszty odbudowy budynku mieszkalnego i

budynków gospodarczych, objęte obowiązkowym ubezpieczeniem budynków wchodzących w skład gospodarstwa od ognia i innych zdarzeń losowych - w wysokości 71.904 zł, oraz

2) koszt wykonania prywatnej ekspertyzy w kwocie 6.396 zł, z ustawowymi odsetkami od dnia 30 sierpnia 2013r. do dnia zapłaty. Ponadto powódka domagała się zasądzenie od pozwanego kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Pozwany Towarzystwo (...) w W. co do zasady nie kwestionując swojej odpowiedzialności wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu swojego stanowiska pozwany w stosunku do roszczenia zgłoszonego przez powódkę wywodził, iż w toku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego w oparciu o kosztorys sporządzony na zlecenie ubezpieczyciela i z uwzględnieniem zapisanego w polisie stopnia zużycia technicznego obiektów, wyliczona została wartość odszkodowania z tytułu szkody w budynku mieszkalnym i gospodarczych i ostatecznie wypłacono stosowne świadczenie w łącznej wysokości 51.268 zł.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 stycznia 2011r. w oparciu o złożony wniosek T. K. jako posiadacz gospodarstwa rolnego zawarła z Towarzystwem (...) w W. umowę ubezpieczenia budynków, wchodzących w skład gospodarstwa rolnego od ognia i innych zdarzeń losowych. Ubezpieczenie obejmowało okres od dnia 4 grudnia 2011 roku do dnia 3 grudnia 2012 roku i zostały nim objęte następujące budynki;

- 1) mieszkalny - suma ubezpieczenia 135.000 zł
- 2) obora - suma ubezpieczenia 13.000 zł
- 3) garaż - suma ubezpieczenia 9.000 zł
- 4) chlewnia - suma ubezpieczenia 15. 000 zł i 45.000 zł
- 5) stodoła - suma ubezpieczenia 8.000 zł

bezsporne, nadto dowód: polisa nr (...) w aktach szkody

W dniu 18 czerwca 2011r. na ternie gminy S. miało miejsce zjawisko meteorologiczne wystąpiła gwałtowna burza wraz z silną wichurą. Zaistniałe zdarzenie losowe spowodowało znaczne uszkodzenia budynków należących do powódki, zarówno budynku mieszkalnego jak budynków gospodarczych takich jak obora, stodoła i garaż. O zaistniałym zdarzeniu oraz rozmiarach szkody powódka niezwłocznie poinformowała ubezpieczyciela.

bezsporne, nadto dowód: akta szkody

W toku postępowania likwidacyjnego ubezpieczyciel ustalił okoliczności szkody oraz uzasadnioną wysokość odszkodowania i decyzją z dnia 17 lipca 2012r. przyznał na rzecz powódki kwotę 48.513 zł. W dniu 21.06.2013 r. powódka, za pośrednictwem swojego pełnomocnika wystąpiła z odwołaniem od decyzji pozwanego i z roszczeniem o wypłatę dalszej kwoty 74.659,00 zł tytułem zwrotu kosztów koniecznych do usunięcia szkód. Swoje roszczenia powódka oparła na kosztorysie szacunkowym z określenia wartości zniszczeń do jakich doszło w budynkach powódki, sporządzonym przez Biuro (...). Kosztorys sporządzony na zlecenie powódki określał wartość szkód w majątku powódki na kwotę 123.172,00 zł. Ponadto powódka wezwała pozwanego o zwrot kosztów sporządzenia opinii w wysokości 6396 zł, która wyceniała wartość szkody

W związku ze złożony, odwołaniem pozwany wypłacił dodatkową kwotę odszkodowania wysokości: 2.755 zł co ostatecznie dało kwotę 51.268,00 zł, na którą składają się:

- 1) kwota 37.584 zł tytułem odszkodowania za uszkodzenia w budynku mieszkalnym, gdzie ustalona wartość robót remontowo-budowlanych dla budynku mieszkalnego wynosi 63.325,00 zł, a odliczony stopień zużycia budynku to 45%, przy czym po odwołaniu się powódki pozwany przyjął, iż mając na uwadze sumę ubezpieczenia w wysokości 135.000,00 zł, przyjęty stopień zniszczeń w związku z przedmiotową szkodą budynku mieszkalnego to 27,84%
- 2) kwotę 5.119 zł tytułem odszkodowania za uszkodzenia w budynku gospodarczym obora, gdzie ustalona wartość robót remontowo-budowlanych dla tego budynku wynosi 51.192,00 zł, a odliczony stopień zużycia budynku to 90%
- 3) kwotę 7.401 zł tytułem odszkodowania za uszkodzenia w budynku gospodarczym stodoła, gdzie ustalona wartość robót remontowo-budowlanych dla tego budynku wynosi 74.008,00 zł, a odliczony stopień zużycia budynku to 90%
- 4) kwotę 1.164 zł tytułem odszkodowania za uszkodzenia w budynku garażu, gdzie ustalona wartość robót remontowo-budowlanych dla budynku garażowego wynosi 1.455,00 zł, a odliczony stopień zużycia budynku to 20%.

W uzasadnieniu swojego stanowiska pozwany wskazał, iż wartość wyliczonego odszkodowania według cen cennika S., stosowanego przez ubezpieczyciela, nie może faktycznie pokryć całkowitego kosztu odbudowy budynków powódki po szkodzie, co wynikało właśnie z bardzo dużego stopnia zużycia budynku stodoły, obory i budynku mieszkalnego, a co miało pływ najpierw na sumę ubezpieczenia, a w konsekwencji również na wartość odszkodowania. Zgłoszone uszkodzenia budynków powódki zostały wyliczone zgodnie z zakresem ustalonym w protokole likwidacji szkody, jak również zgodnie z treścią poszczególnych decyzji administracyjnych przedłożonych przez powódkę w toku postępowania likwidacyjnego.

bezsporne, nadto dowód: akta skody w tym protokół likwidacji szkody,

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne częściowo.

Na gruncie zgłaszanych w toku sprawy twierdzeń i zarzutów stron należy w pierwszej kolejności zauważyć, że nie było pomiędzy nimi sporu co do faktu zawarcia umowy ubezpieczenia przez T. K., co do powstania szkody, oraz co do zaistnienia przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej ubezpieczyciela. Bezsporny był bowiem fakt, że w wyniku zdarzenia generującego odpowiedzialność odszkodowawczą – gwałtowna burza i wichura – powódka doznała szkody w ubezpieczonym mieniu i szkoda ta pozostawała w bezpośrednim związku przyczynowo-skutkowym z nagłym zjawiskiem meteorologicznym.

Istotą sporu pomiędzy stronami było zaś ustalenie wysokości należnego powódce odszkodowania z tytułu ubezpieczenia tak budynku mieszkalnego jak i budynków gospodarczych, a w szczególności zasadności zastosowania przez pozwanego współczynników zużycia budynków.

W celu ustalenia wartości szkody w budynkach i jednocześnie weryfikacji prezentowanych na te okoliczność stanowisk przez strony procesu Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego w zakresie budownictwa, kosztorysowania i rozliczania robót budowlanych W. F.. Biegły wydając opinię, w sposób przekonywujący sformułował swoje stanowisko, wyjaśnił zasadność zastosowanej metody obliczeń (Biuletyn S. dotyczący szkód popowodziowych) i jednocześnie odniósł się do metody kosztorysowania przyjętej tak przez ubezpieczyciela jak i w prywatnej opinii sporządzonej na zlecenie powódki, wskazując w jednym i drugim wypadku na błędy wpływających na określenie wysokości odszkodowania za uszkodzone budynki mieszkalny i gospodarcze. Specyfika oceny dowodu z opinii biegłych wyraża się w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez Sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, w istocie tylko w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej (por. wyrok SN z 07.04.2005 r., II CK (...)). W ocenie Sądu opinia biegłego spełnia wymogi fachowości, rzetelności i logiczności. Nie budzi wątpliwości, że opinia została wydana przez osobę kompetentną, posiadającą odpowiednią wiedzę w swojej dziedzinie a przedstawione sądowni wnioski poprzedzone zostały odpowiednią - dającą

się zweryfikować z punktu widzenia zasad logiki - analizą. W tym stanie rzeczy przedmiotową opinię przyjąć należało za podstawę poczynionych w niniejszej sprawie ustaleń faktycznych.

Kluczowe znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy ma właściwa interpretacja i zastosowanie przepisów art. 68 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003 r. Nr 124, poz. 1152 z późn. zm.) - dalej ustawa o ubezpieczeniach obowiązkowych. Treść przywołanego przepisu przewiduje że wysokość szkody ustala się, z uwzględnieniem art. 69, na podstawie kosztorysu wystawionego przez podmiot dokonujący odbudowy lub remontu budynku, odzwierciedlającego koszty związane z odbudową lub remontem, określone zgodnie z obowiązującymi w budownictwie zasadami kalkulacji i ustalania cen robót budowlanych - przy uwzględnieniu dotychczasowych wymiarów, konstrukcji, materiałów i wyposażenia. Jeżeli przy tym suma ubezpieczenia została ustalona według wartości rzeczywistej, uwzględnia się również faktyczne zużycie budynku od dnia rozpoczęcia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń do dnia powstania szkody. Strona pozwana z treści powołanego przepisu wyprowadza wniosek, że wysokość odszkodowania - w sytuacji gdy określana jest na podstawie kosztorysu sporządzonego w oparciu o aktualne ceny materiałów i robocizny - powinna być obliczona w ten sposób, że wysokość szkody obliczoną na podstawie kosztorysu pomniejsza się przyjętym przez ubezpieczyciela współczynnikiem zużycia budynku.

Stanowiska tego nie można podzielić. Z treści art. 68 ust. 1 pkt 2 ust. o ubezpieczeniach obowiązkowych, wbrew stanowisku pozwanego ubezpieczyciela nie wynika, aby ustalone koszty naprawienia szkody miały być pomniejszane o ustalony w dokumencie ubezpieczenia stopień zużycia budynku.

Ograniczenie odpowiedzialności ubezpieczyciela winno wynikać w sposób jasny z zapisów ustawy. Przekonuje o tym przepis art. 13 ust. 3 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, przewidujący, że odszkodowanie z ubezpieczenia mienia musi odpowiadać wysokości szkody oraz mieścić się w granicach sumy ubezpieczenia. Celem ubezpieczenia obowiązkowego jest bowiem umożliwienie ubezpieczonemu naprawy zniszczonego na skutek zdarzeń losowych mienia. Gdyby wysokość odszkodowania była ustalana w sposób wskazany przez stronę pozwaną, cel ten oczywiście nie mógłby zostać osiągnięty. Stopień zużycia budynków służy do określenia sumy ubezpieczenia. Suma ubezpieczenia to określona w umowie ubezpieczenia kwota pieniężna stanowiąca górną granicę świadczenia zakładu ubezpieczeń. Wysokość sumy ubezpieczenia winna odpowiadać wartości ubezpieczonego mienia wyrażonej w pieniądzu. Regulacje przewidziane w art. 70 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych służą dostosowaniu sumy ubezpieczenia do wartości ubezpieczonego mienia. Stąd też ubezpieczyciel wypłaca odszkodowanie równe wysokości poniesionej przez ubezpieczonego szkody, jednak z uwzględnieniem ograniczenia odpowiedzialności do wysokości sumy ubezpieczenia.

Rację ma zatem powódka wskazując, iż wysokość odszkodowania jest uzależniona w pierwszej kolejności od wysokości zaistniałej szkody i że na gruncie rozpoznawanej sprawy szkodę tę należy utożsamić z kosztem przywrócenia zabudowań do stanu sprzed powodzi (por. również art. 22 ust 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych). Oznacza to, że przy szacowaniu wysokości szkody zastosowanie znajdują reguły z art. 361 § 2 k.c. z modyfikacjami wynikającymi z art. 68-69 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, dotyczącymi metody ustalania wysokości szkody. Według art. 68 ust. 1 pkt 2 ust. o ubezpieczeniach obowiązkowych, podstawą ustalenia wysokości szkody powinien być kosztorys odzwierciedlający koszty związane z odbudową lub remontem, określone zgodnie z obowiązującymi w budownictwie zasadami kalkulacji i ustalania cen robót budowlanych - przy uwzględnieniu dotychczasowych wymiarów, konstrukcji, materiałów i wyposażenia. Słusznie podkreślił biegły, którego poglądy zostały następnie zaakceptowane przez Sąd orzekający, że w celu odtworzenia stanu, jaki miał miejsce przed zaistnieniem szkody, poszkodowany musi ponieść nakłady pełnowartościowe (zakup nowych materiałów i usług). Nie wykonuje się remontów ze zużytych materiałów i usług.

W ocenie Sądu brak było podstaw do stosowania wskaźnika zużycia budynku do ustalenia kwoty odszkodowania, skoro kwota wyliczona przez biegłego dla każdego z budynków (Tabela na stronie 6 opinii - wartość robót) w stanowi realne koszty jakie musi ponieść poszkodowana, aby przywrócić stan poprzedni.

Oczywistym jednak jest, co najwyraźniej umknęło stronie powodowej, zważywszy na argumentację zaprezentowaną na rozprawie w dniu 24 czerwca 2015r. że suma ubezpieczenia, jak w każdym ubezpieczeniu majątkowym, w tym także w ubezpieczeniu obowiązkowym budynków rolniczych, stanowi górną granicę odpowiedzialności ubezpieczyciela (art. 824 § 1 k.c. w związku z art. 22 ust. 1 powołanej ustawy). Z przepisu art. 70 ust. 1 ustawy wynika, że suma ubezpieczenia jest ustalana odrębnie dla każdego z budynków, w wyniku uzgodnień ubezpieczającego z ubezpieczycielem. Zasady ustalania sumy ubezpieczenia budynku rolniczego określone są w art. 70 ust. 2 - 4, przy czym postanowiono m.in., że suma ubezpieczenia budynku rolniczego może odpowiadać wartości rzeczywistej tego budynku w stanie nowym w dniu zawarcia umowy, pomniejszoną o stopień zużycia budynku rolniczego (ust. 2 pkt 1), bądź suma ta może być ustalona na podstawie cenników stosowanych przez zakład ubezpieczeń do szacowania wartości budynków. Przy ustalaniu wysokości szkody należy również uwzględnić czynniki określone w art. 69 ustawy o obowiązkowych ubezpieczeniach, który zawiera odzwierciedlenie zasady compensatio lucri cum damno. Zgodnie z tym przepisem wysokość szkody zmniejsza się o wartość pozostałości, które mogą być przeznaczone do dalszego użytku, przeróbki lub odbudowy.

Mając powyższe ustalenie na uwadze, a także, że wysokość odszkodowania nie może przekraczać sumy ubezpieczenia danego budynku, roszczenie powódki o odszkodowanie jest zasadne:

- 1) do kwoty 39.649,23 zł w przypadku budynku mieszkalnego (wg wyliczenia biegłego szkoda 78.394,28 zł minus pozostałości 1.161,05 zł minus wypłacona kwota odszkodowania przed wyrokowaniem 37.584 zł) - suma ubezpieczenia 135.000 zł,
- 2) do kwoty 7.881 zł w przypadku budynku obory (wg wyliczenia biegłego szkoda 35.064,15 zł - suma ubezpieczenia 13.000 zł, minus wypłacona kwota odszkodowania przed wyrokowaniem 5.119 zł)
- 3) do kwoty 599 zł w przypadku stodoły (wg wyliczenia biegłego szkoda 94.066,51 zł - suma ubezpieczenia 8.000 zł, minus wypłacona kwota odszkodowania przed wyrokowaniem 7.401 zł)
- 4) do kwoty 2.564,49 zł w przypadku garażu (wg wyliczenia biegłego szkoda 3.728,49 zł - suma ubezpieczenia 9.000 zł, minus wypłacona kwota odszkodowania przed wyrokowaniem 1164 zł)

co łącznie daje kwotę 50.693,72 zł.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, za zasadne w tej części roszczenie powódki T. K. w kwocie 50.693,72 zł czyli co do różnicy pomiędzy kwotą wyliczoną przez biegłego z tytułu należnego odszkodowania za zniszczone budynki przy ograniczeniu do sumy ubezpieczenia, a wypłaconą z tego tytułu przez ubezpieczyciela kwotą tj. 51.268 zł.

Za utrwalone w orzecznictwie Sadu Najwyższego należy uznać stanowisko, że dla ustalenia pojęcia szkody ubezpieczeniowej należy sięgać do odpowiednich regulacji zawartych w kodeksie cywilnym (por. np. uchwały z dnia 18 marca 1994 r. III CZP (...), OSNC 1994, nr 10, poz. 188 i z dnia 15 listopada 2000r., III (...), OSNC 2002, nr 6, poz. 74 oraz wyrok z dnia 11 czerwca 2003 r., V CKN (...), niepubl.). W powołanych orzeczeniach Sąd Najwyższy podkreślił, że nie ma różnicy w pojęciu szkody w rozumieniu przepisów prawa cywilnego i prawa ubezpieczeniowego, gdyż w obu wypadkach chodzi o utratę lub zmniejszenie aktywów bądź powstanie lub zwiększenie pasywów osoby poszkodowanej. Ustawodawca nie zdefiniował pojęcia szkody, które w doktrynie definiuje się niejednolicie. Odosobnione jest stanowisko, że szkodą jest tylko zmniejszenie majątku, które nastąpiło wbrew woli poszkodowanego, a więc, że wydatki, do których poniesienia nie został "zmuszony" poszkodowany, nie są objęte pojęciem szkody. Przeważa stanowisko, że szkoda majątkowa to różnica między stanem majątkowym poszkodowanego, który powstał po nastąpieniu zdarzeń powodującego uszczerbek, a stanem jaki by istniał, gdyby to zdarzenie nie nastąpiło. Pojęcie szkody było też przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego m.in. w uzasadnieniach wyroku z dnia 16 maja 2002, V CKN (...)"Izba Cywilna" 2002. nr 12, s. 40) oraz uchwały z dnia 15 listopada 2001 r., CZP (...). Sąd Najwyższy - odwołując się do przeważającego stanowiska wyrażanego w doktrynie - stwierdził że szkodą jest uszczerbek w prawnie chronionych dobrach majątkowych, wyrażający się w różnicy między stanem tych dóbr, jaki istniał i jaki następnie mógłby istnieć

w ramach normalnej kolei rzeczy, a stanem jaki powstał na skutek zdarzenia wywołującego zmianę polegającą na uszczupleniu aktywów lub zwiększeniu pasywów. Sąd Najwyższy podkreślił, że w takim rozumieniu szkodę ujmuje przepis art. 361 § 1 k.c.

Już w wyroku z dnia 2 września 1975r. sygn. ICR (...) Sąd najwyższy stwierdził, że dokonana przed wszczęciem postępowania sądowego i poza zabezpieczeniem dowodów ekspertyza może być istotną przesłanką zasądzenia odszkodowania. W takim wypadku koszt ekspertyzy stanowi szkodę ulegającą naprawieniu (art. 361 k.c.). Stanowisko to powtórzył w uchwale z dnia 18 maja 2004r. (...) udzielając odpowiedzi na pytanie prawne, a mianowicie, iż odszkodowanie przysługujące z umowy ubezpieczenia - stosownie do okoliczności sprawy - może obejmować także koszty ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego. Sąd orzekający nie uwzględnił, zarzutu pozwanego jakoby koszt sporządzenia prywatnej ekspertyzy określającej rozmiar szkody, którą zamówiła powódka był kosztem nieuzasadnionym, za który nie należy się odszkodowanie. Sąd stwierdził, bowiem, iż świetle zgromadzonego materiału dowodowego i znacznego zaniżenia wypłaconego powódce odszkodowania był to wydatek uzasadniony. Potwierdza to również fakt, iż pozwany po przedstawieniu mu tej ekspertyzy wypłacił powódce dodatkową kwotę w wysokości 2.755 zł. W tym zakresie należy się zgodzić z twierdzeniem pełnomocnika powoda zawartym w uzasadnieniu pozwu, że powódka nie była w stanie z przyczyn oczywistych samodzielnie ustalić kosztów odbudowy zniszczonych budynków czyli wysokości szkody, uważając jednak, że wpłacone jej odszkodowanie jest zaniżone. Ostatecznie jak wykazało to niniejsze postępowanie okazało się, że ubezpieczyciel zaniżył odszkodowanie, zatem ekspertyza prywatna była konieczna.

Na uwzględnienie zasługiwało z tych względów żądanie powódki zasądzenia od pozwanego kwoty 6.396 zł tytułem zwrot kosztów prywatnej opinii, była ona bowiem konieczna dla celów procesowych i urealnienia wartości szkody dochodzonej pozwem. Koszt wykonanej ekspertyzy pozostaje zatem w bezpośrednim związku przyczynowo skutkowym ze zdarzeniem.

Z tych względów jak powyżej wskazano Sąd orzekł jak w pkt 1 sentencji wyroku oddalając powództwo w pozostałym zakresie.

Zgodnie z art. 14.1 Ustawy z dnia 22 maja 2003 r. O ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych: „Zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie” Na podstawie art. 481 kc Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki ustawowe odsetki. Jako datę początkową, od której bieżą odsetki za opóźnienie od zasądzonej kwoty Sąd przyjął, zgodnie z żądaniem pozwu, datę 30 sierpnia 2013r. tj. po dniu w którym pozwany odmówił wypłaty pełnej kwoty odszkodowania, mając już do wglądu przesłany operat szacunkowy powódki. Ponieważ Sąd jest związany żądaniem pozwu (art. 321§1 kpc), a powódka, jak już to wyżej wskazano, żądała zasądzenia odsetek ustawowych od dnia 30 sierpnia 2013r. Sąd obowiązany był zasądzić odsetki od tego dnia, chociaż strona powodowa mogła ich żądać za okres wcześniejszy zważywszy, że zawiadomienie o szkodzie nastąpiło w dniu 19.06.2012r.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art.98 i 108 k.p.c. w zw. z art.102 k.p.c.

Z kwoty ostatecznie żądanej przez powódkę 78.300 zł uznana została kwota 57.089,72 zł, stanowiąca 72 % wartości przedmiotu sporu. Zgodnie z zasadą stosunkowego rozliczenia kosztów procesu, strona powinna ponieść swoje koszty w takim stopniu, w jakim przegra sprawę. Tak więc powódka winna ponieść koszty procesu w 28% a pozwany w 72%. Powódka poniosła koszty wynagrodzenia pełnomocnika w wysokości 3617 zł, zatem pozwany winien zwrócić je w części w jakiej przegrał sprawę tj. w kwocie 2604 zł (72% z 3617 zł), o czym orzeczono jak w pkt 3 sentencji.

W pkt. 5 wyroku Sąd na mocy art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa-Sądu Okręgowego w (...) nieuiszczone koszty sądowe w kwocie 4.186,03 zł na które składały się 72 % z całości opłaty od pozwu (2.818 zł) i wydatków związanych z opiniami biegłych (1.367,23 zł).

Sąd nie obciążył powódki dalszymi kosztami sądowymi ponad te uiszczone związanymi z opinią biegłego przejmując je na rachunek Skarbu Państwa o czym orzeczono w pkt 5 wyroku mając na względzie charakter niniejszej sprawy tj. by nie pomniejszać kwoty zasądzonej powódce tytułem odszkodowania.